

Константинова съ двѣ полуроти отъ Орловския и Брянския полкове.

Слѣдъ тия си распорѣждания, генерала ме взе съ се- си и ний се одѣтихме, подъ силния вече пушеченъ огънь къмъ средната батарея, дѣто се намираше командира на Брянския полкъ, Липински. Още преди да дойдемъ ний на батареята, въ 6 часа сутренѣта, Липински се распорѣдилъ да проводѣтъ къмъ двѣтѣ роти отъ неговия полкъ, които намѣрватъ на височинитѣ на планинския рѣтъ, отъ средната батарея къмъ Лисата височина, още двѣ роти Брянци прѣдъ баталионния имъ командиръ. Огънъ батареята ротитѣ прибѣгаха скоро отворения склонъ, достигнаха височината и изчезнаха въ бранището, отъ което се зачу усиленъ пушеченъ гърмъ. Неприятеля, който настѣпва, натикналъ се, слѣдователно, въ цѣпѣта отъ Брянския полкъ. Рой куршуне, полетѣ надъ нашитѣ глави и свидѣтелствуваше за живостѣта на боя. Но се мина петъ минути и Липински, който гледаше чрѣзъ насипа, извика :

— Ехъ, каква досада! пакъ раниха баталионния командиръ!

Гледамъ и азъ чрѣзъ насипа, виждамъ — мѣкнать го сиромеха; а какъ той юнашки повѣде ротитѣ си! Столѣтовъ казана Липински, че по рано отъ 9 или 10 часа, не може се дочѣка подкрѣплението и трѣбва да се държимъ до послѣдната крайностъ. Като се предполагаше че неприятеля ще употреби всичкитѣ си усилия и ще нападне дѣсното ни крило, а ний нѣмаме нито единъ човѣкъ въ резервъ, Столѣтовъ прѣдложи на Липински, да иска подкрѣпление отъ Св. Никола, отъ Толстой, комуто проводиха нужното извѣстие за това распорѣждане. Слѣдъ половинъ часъ стоене на срѣдната батарея, трѣгнахме обратно къмъ блиндажа. Вървехме на право, тъй като съ завземането на Лисата височина и съ откриването отъ тамъ неприятелски пушеченъ огънь противъ дѣсното ни крило, не остана вече безопасна пътека и нѣмаше на Шибка ни едно кюшенце, което да не се обстрѣлва отъ най-силенъ огънь. Смърттѣ царствуваше на всѣкъдѣ и бързо покоси-ваше най-добритѣ войници и офицере.